

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ **È È** **κατά ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αριθ. 50581/08)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

13 Ιανουαρίου 2011

Η παρούσα απόφαση είναι οριστική. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTÈRE DES AFFAIRES
ÉTRANGÈRES DE LA RÉPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHÈNES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS

Στην υπόθεση È È κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Elisabeth Steiner, *πρόεδρος,*

Sverre Erik Jebens,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές,*

και τον André Wampach, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 9 Δεκεμβρίου 2010,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 50581/08) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από μία υπήκοο του Κράτους αυτού, την κυρία È È (« η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 3 Οκτωβρίου 2008 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπήθηκε από τους Λ. Πανούση και Α. Πανούση, δικηγόρους τους συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Γ. Κανελλόπουλο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και κυρία Γ. Παπαδάκη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

3. Στις 9 Νοεμβρίου 2009, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Κατ'εφαρμογή του Πρωτοκόλλου αριθ.14, η προσφυγή ανατέθηκε σε μία Επιτροπή.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Η προσφεύγουσα έχει γεννηθεί το 1934 και κατοικεί στην Αθήνα.

A. Πρώτη διαδικασία

5. Στις 24 Μαρτίου 2004, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων αγωγή κατά του εργοδότη της με σκοπό την καταβολή επιδομάτων τα οποία υποστήριζε ότι της όφειλε. Η προσφεύγουσα είχε ήδη εισάγει το 1988 και το 1993 δύο άλλες διαδικασίες για τον ίδιο λόγο. Στις 31 Ιανουαρίου 1996, το εφετείο Αθηνών κήρυξε την αγωγή της προσφεύγουσας απαράδεκτη ως αόριστη (απόφαση αριθ. 821/1996). Καθώς οι διάδικοι δεν άσκησαν αίτηση αναίρεσης, η απόφαση αυτή κατέστη οριστική.

B. Δεύτερη διαδικασία

6. Στις 8 Ιουλίου 1996, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων νέα αγωγή κατά του εργοδότη της προκειμένου να λάβει τα αιτούμενα επιδόματα.

7. Κατά τη συζήτηση της 13^{ης} Μαρτίου 1997, οι διάδικοι ζήτησαν την αναβολή της συζήτησης, η οποία ορίστηκε για τις 10 Δεκεμβρίου 1997.

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

Την ημερομηνία αυτή, οι διάδικοι δεν εμφανίστηκαν και η συζήτηση αναβλήθηκε. Στις 15 Σεπτεμβρίου 1998, η προσφεύγουσα ζήτησε την επανάληψη της δίκης. Στις 23 Νοεμβρίου 1999, το Πρωτοδικείο Αθηνών έκανε δεκτή την αγωγή της (απόφαση αριθ. 3047/1999).

8. Στις 20 Ιουνίου 2000, η αντίδικη πλευρά άσκησε έφεση. Στις 12 Φεβρουαρίου 2001, το Εφετείο Αθηνών απέρριψε την έφεση ως αβάσιμη (απόφαση αριθ. 992/2001).

9. Στις 25 Ιουνίου 2001, η αντίδικη πλευρά άσκησε αίτηση αναίρεσης. Την 1^η Δεκεμβρίου 2004, προσκόμισε αντίγραφο της αίτησής της και ζήτησε τον ορισμό δικασίμου. Η συζήτηση ορίστηκε για τις 14 Φεβρουαρίου 2006. Την ημερομηνία αυτή, οι διάδικοι δεν εμφανίστηκαν στη συζήτηση, η οποία αναβλήθηκε. Στις 5 Μαρτίου 2007, η αντίδικη πλευρά ζήτησε την επανάληψη της δίκης. Στις 4 Μαρτίου 2008, ο Άρειος Πάγος αναίρεσε την προσβληθείσα απόφαση για τον λόγο ότι ένα μέρος της αγωγής της προσφεύγουσας είχε ήδη εξετασθεί με ισχύ δεδικασμένου στα πλαίσια δύο προγενέστερων διαδικασιών που είχε εισάγει η προσφεύγουσα το 1988 και το 1993. Το ανώτατο δικαστήριο ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του εφετείου με διαφορετική σύνθεση (απόφαση αριθ. 402/2008). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 15 Απριλίου 2008.

10. Η προσφεύγουσα δεν ανέφερε αν προέβη σε ενέργειες ενώπιον του εφετείου. Αυτό δεσμεύεται, σε κάθε περίπτωση, από τα συμπεράσματα του ανώτατου δικαστηρίου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1
ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**

11. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διάρκεια των δύο διαδικασιών, τις οποίες θεωρεί ως μία ενιαία, παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως την προβλέπει το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου το οποίο θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Επί του παραδεκτού

1. Επί του αντικειμένου της διαφοράς

12. Το Δικαστήριο σημειώνει καταρχήν ότι η προσφεύγουσα θεωρεί τις δύο διαδικασίες που εισήγαγε ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων ως μία ενιαία και παραπονείται για τη συνολική τους διάρκεια. Εν τούτοις, το Δικαστήριο δεν μπορεί να ακολουθήσει το συλλογισμό της προσφεύγουσας, διότι οι επίδικες διαδικασίες αφορούσαν δύο ξεχωριστές αγωγές.

13. Ως εκ τούτου, στο μέτρο που η προσφεύγουσα αναφέρεται στην πρώτη διαδικασία ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία αυτή περατώθηκε στις 31 Ιανουαρίου 1996, με την απόφαση αριθ. 821/1996 του εφετείου, συνεπώς πάνω από έξι μήνες πριν την κατάθεση της παρούσας προσφυγής.

14. Έπεται ότι αυτή η πλευρά της αιτίασης της ελκόμενης από τη διάρκεια της διαδικασίας είναι εκπρόθεσμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης. Απομένει επομένως να εξεταστεί μόνο η διαδικασία που εισήγαγε η προσφεύγουσα ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων στις 8 Ιουλίου 1996.

2. Επί της προκαταρκτικής ένστασης της Κυβέρνησης

15. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν εξάντλησε τα εσωτερικά ένδικα μέσα, διότι μπορούσε να έχει ασκήσει, στη βάση του άρθρου 105 του εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα, αγωγή αποζημίωσης σε βάρος του Δημοσίου ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων.

16. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει την πρόσφατη νομολογία του στην υπόθεση *Τσουκαλάς κατά Ελλάδα*, στην οποία έκρινε ότι η εν λόγω αγωγή για εξωσυμβατική ευθύνη δεν προσφέρει «πραγματική» προσφυγή, διότι δεν υφίσταται σε επαρκή βαθμό βεβαιότητας (*Τσουκαλάς κατά Ελλάδα*, αριθ. 12286/08, §§ 37-43, 22 Ιουλίου 2010).

17. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι συντρέχει λόγος να απορριφθεί η ένσταση περί μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων που προέβαλε η Κυβέρνηση.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

18. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η επίδικη διαδικασία δεν έχει ολοκληρωθεί επισήμως, διότι η υπόθεση εκκρεμεί επί του παρόντος ενώπιον του εφετείου, κατόπιν της αναπομπής από τον Άρειο Πάγο. Η προσφεύγουσα δεν ανέφερε αν προέβη σε ενέργειες ενώπιον του δικαστηρίου αυτού. Ωστόσο, σε κάθε περίπτωση, αν το εφετείο επιληφθεί εκ νέου της υπόθεσης, θα απορρίψει το αίτημα της προσφεύγουσας σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Αρείου Πάγου. Φαίνεται λοιπόν ότι η προσφεύγουσα έχει συνείδηση του ότι δεν υπάρχει κανένα ενδεχόμενο το αποτέλεσμα της διαδικασίας κατόπιν αναπομπής να είναι ευνοϊκό για εκείνη (βλέπε, προς αυτή την κατεύθυνση, μεταξύ πολλών άλλων, *Μειδάνης κατά*

Ελλάδας, αριθ. 33977/06, § 20, 22 Μαΐου 2008, Χατζημανίκας κατά Ελλάδα, αριθ. 487/07, § 18, 31 Ιουλίου 2008). Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσέγγιση αυτή είναι λογική. Ως εκ τούτου, συντρέχει λόγος να κριθεί ότι η οριστική εσωτερική απόφαση είναι εν προκειμένω η απόφαση αριθ. 402/2008 του Αρείου Πάγου.

19. Υπό αυτές τις συνθήκες, η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 8 Ιουλίου 1996, με την κατάθεση της αγωγής της προσφεύγουσας ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων και ολοκληρώθηκε στις 15 Απριλίου 2008, με την καθαρογραφή της απόφασης αριθ. 402/2008 του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε επομένως έντεκα έτη και εννέα μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας

20. Η Κυβέρνηση προβαίνει σε μία χρονολογική ανάλυση της επίμαχης διαδικασίας και υποστηρίζει ότι αυτή διεξήχθη με ταχύτητα και δεν επιδέχεται κριτικής. Σημειώνει ότι οι διάδικοι συνέβαλαν στην επιμήκυνση της επίδικης διαδικασίας, καθυστερώντας να ζητήσουν τον ορισμό δικασίμων.

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μίας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς της προσφεύγουσας και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και της σημασίας της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII). Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στις εργατικές διαφορές απαιτείται ιδιαίτερη ταχύτητα (*Ruotolo κατά Ιταλίας*, 27 Φεβρουαρίου 1992, § 17, série A no. 230-D).

22. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι διάδικοι στην επίδικη διαδικασία ευθύνονται για διάφορες καθυστερήσεις στη διεξαγωγή αυτής. Πράγματι, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι διάδικοι παρέμειναν αδρανείς για τις ακόλουθες περιόδους: από 10 Δεκεμβρίου 1997 έως 15 Σεπτεμβρίου 1998, από 25 Ιουνίου 2001 έως 1^η Δεκεμβρίου 2004 και από 14 Φεβρουαρίου 2006 έως 5 Μαρτίου 2007. Έπεται ότι ευθύνονται για μία συνολική καθυστέρηση πέντε ετών και τριών μηνών. Δεδομένου τούτου, ομοίως ισχύει ότι ακόμα κι αν αφαιρεθεί από τη συνολική διάρκεια της διαδικασίας η καθυστέρηση που καταλογίζεται στους διαδίκους, αυτή παραμένει υπερβολική. Ως προς τούτο, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ακόμη και στα νομικά συστήματα που καθιερώνουν την αρχή της διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την εξασφάλιση της επιθυμητής από το άρθρο 6 § 1 ταχύτητας (*Λιτοσελίτης κατά Ελλάδα*, αριθ. 62771/00, § 30, 5 Φεβρουαρίου 2004).

23. Το Δικαστήριο επιβεβαιώνει ότι είναι ευθύνη των συμβαλλομένων Κρατών να οργανώσουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπο ώστε τα δικαστήριά τους να μπορούν να εξασφαλίσουν σε οποιονδήποτε το δικαίωμα να επιτύχει μία τελεσίδικη απόφαση επί των αμφισβητήσεων των σχετικών με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του αστικής φύσεως μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Comingersoll S.A. κατά Πορτογαλίας* [GC], αριθ. 35382/97, § 24, CEDH 2000-IV). Ως εκ τούτου, λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δε συνάδει με την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

24. Η προσφεύγουσα παραπονείται, υπό το πρίσμα των άρθρων 6 § 1 και 13 της Σύμβασης, ότι τα ελληνικά δικαστήρια διέπραξαν πραγματικά και νομικά σφάλματα που ευνόησαν την αντίδικη πλευρά. Επικαλούμενη τέλος το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, παραπονείται για προσβολή του δικαιώματός της στο σεβασμό της περιουσίας της.

Επί του παραδεκτού

25. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων στην κατοχή του, το Δικαστήριο, στο μέτρο που είναι αρμόδιο να γνωρίζει τους διατυπωθέντες ισχυρισμούς, δε διαπίστωσε καμία ένδειξη παραβίασης των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που εγγυάται η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλα αυτής.

26. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

27. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει

στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

28. Η προσφεύγουσα αξιώνει 135.602,82 ευρώ για υλική ζημία. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στο συνολικό ποσό των διεκδικήσεών της. Αξιώνει επιπλέον 30.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

29. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα για υλική ζημία. Υποστηρίζει επιπλέον ότι μία διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη.

30. Το Δικαστήριο δε διαπιστώνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και της επικαλούμενης υλικής ζημίας και απορρίπτει το αίτημα αυτό. Απεναντίας, εκτιμά ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στην προσφεύγουσα 1.500 ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

31. Η προσφεύγουσα ζητεί ομοίως 6.917 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο, αλλά μόνο ένα αναλυτικό σημείωμα εξόδων, δακτυλογραφημένο και υπογεγραμμένο από τον δικηγόρο της στο οποίο αναγράφεται το ποσό αυτό. Υποστηρίζει ότι, δεδομένων των χαμηλών εισοδημάτων της, δεν έχει μπορέσει ακόμα να του καταβάλει το εν λόγω ποσό.

32. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο ποσό δεν είναι αιτιολογημένο. Επιπλέον, εκτιμά ότι το επιδικαστέο για την αιτία αυτή ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα 500 ευρώ.

33. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

34. Εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων στην κατοχή του και των προαναφερόμενων κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στην προσφεύγουσα 500 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλει αυτή ως φόρο.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

35. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. Αποφαίνεται

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών, 1.500 (χίλια πεντακόσια) ευρώ για ηθική βλάβη και 500 (πεντακόσια) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 13 Ιανουαρίου 2011, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Elisabeth Steiner

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 10 Φεβρουαρίου 2011.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES
ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS,
TRANSLATION SERVICE, ATHENS**